

- 5) Czy art. 3 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2000/31/WE zobowiązuje państwa członkowskie do powiadomienia Komisji o środkach, w drodze których na dostawców usług pośrednictwa internetowego i dostawców wyszukiwarek internetowych zostaje nałożony obowiązek wpisu do rejestru, wiążący się z przekazaniem istotnych informacji na temat ich organizacji i wniesieniem wkładu finansowego, a także poddaniem ich karom w przypadku niewykonania tego obowiązku? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy dyrektywa ta pozwala podmiotowi prywatnemu sprzeciwić się stosowaniu wobec niego środków nienotyfikowanych Komisji?

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie propagowania sprawiedliwości i przejrzystości dla użytkowników biznesowych korzystających z usług pośrednictwa internetowego (Dz.U. 2019, L 186, s. 57).
- (²) Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 2015, L 241, s. 1).
- (³) Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).
- (⁴) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 października 2022 r. – Expedia Inc./Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Sprawa C-663/22)

(2023/C 63/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Expedia Inc.

Strona przeciwna: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie (UE) 2019/1150 (¹), w szczególności jego art. 15, jak również zasada proporcjonalności stoją na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego lub środkowi przyjętemu przez niezależny organ krajowy – takim jak te wskazane w uzasadnieniu niniejszego postanowienia –, które zobowiązują zagranicznych dostawców usług pośrednictwa internetowego do przedstawienia dokumentu zawierającego informacje niezwiązane z celami tego rozporządzenia?
- 2) Czy w każdym razie informacje wymagane poprzez przekazanie informacji gospodarczej w zakresie systemów (IGS) mogą być uznane za istotne i pomocnicze dla celów właściwego i skutecznego egzekwowania rozporządzenia (UE) 2019/1150?

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie propagowania sprawiedliwości i przejrzystości dla użytkowników biznesowych korzystających z usług pośrednictwa internetowego (Dz.U. 2019, L 186, s. 57).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 21 października 2022 r. – Google Ireland Limited/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Sprawa C-664/22)

(2023/C 63/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Google Ireland Limited

Strona przeciwna: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, takich jak art. 1 ust. 515, 516, 517 ustawy nr 178 z dnia 30 grudnia 2020 r., które przewidują w odniesieniu do podmiotów mających siedzibę w innym państwie europejskim, lecz działających we Włoszech, dodatkowe obciążenia o charakterze administracyjnym i finansowym, takie jak wpis do specjalnego rejestru i obowiązek wniesienia wkładu finansowego? W szczególności, czy ten przepis krajowy narusza art. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym (dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r.⁽¹⁾), zgodnie z którym podmiot świadczący usługi społeczeństwa informacyjnego – w niniejszej sprawie spółka Google Ireland Limited – podlega wyłącznie ustawodawstwu [...] państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę?
- 2) Czy prawo Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, takich jak art. 1 ust. 515, 516, 517 ustawy nr 178 z dnia 30 grudnia 2020 r., który przewiduje w odniesieniu do podmiotów mających siedzibę w innym państwie europejskim dodatkowe obciążenia o charakterze administracyjnym i finansowym? W szczególności, czy ustanowiona w art. 56 [TFUE] zasada swobodnego świadczenia usług oraz podobne zasady wynikające z dyrektyw 2006/123/WE⁽²⁾ i 2000/31/WE stoją na przeszkodzie środkowi krajowemu, który nakłada na pośredników działających we Włoszech, lecz niemających tam siedziby, dodatkowe obciążenia w związku z prowadzeniem tej działalności w stosunku do obciążeń nałożonych w państwie pochodzenia?
- 3) Czy prawo Unii Europejskiej, w szczególności dyrektywa (UE) 2015/1535⁽³⁾ zobowiązywała państwo włoskie do powiadomienia Komisji o wprowadzeniu obowiązku wpisu do ROC, nałożonego na dostawców usług pośrednictwa internetowego i dostawców wyszukiwarek internetowych, oraz – w szczególności – czy art. 3 ust. 4 lit. b) tiret drugie dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że podmiot prywatny, mający siedzibę w państwie członkowskim innym niż Włochy, może sprzeciwić się stosowaniu wobec niego środków przyjętych przez ustawodawcę włoskiego (w art. 1 ust. 515, 516 i 517 ustawy nr 178 z dnia 30 grudnia 2020 r.), które mogą ograniczyć swobodny przepływ usługi społeczeństwa informacyjnego, w przypadku gdy środki te nie były notyfikowane zgodnie ze wspomnianym przepisem?
- 4) Czy rozporządzenie (UE) 2019/1150⁽⁴⁾, w szczególności jego art. 15, jak również zasada proporcjonalności stoją na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego lub środkowi przyjętemu przez niezależny organ krajowy, który zobowiązuje dostawców usług pośrednictwa internetowego, działających w danym państwie członkowskim, do wpisania się do rejestru operatorów łączności (ROC) i z którego wynika szereg obowiązków o charakterze formalnym i proceduralnym, obowiązki w zakresie wnoszenia wkładu oraz zakazy dotyczące osiągania dochodów przekraczających określoną kwotę?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36).

⁽³⁾ Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 2015, L 241, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie propagowania sprawiedliwości i przejrzystości dla użytkowników biznesowych korzystających z usług pośrednictwa internetowego (Dz.U. 2019, L 186, s. 57).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 21 października 2022 r. – Amazon Services Europe Srl/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Sprawa C-665/22)

(2023/C 63/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio